EIROPAS KOPIENU KOMISIJA

Briselē, 22.12.2008
COM(2008) 888 galīgā redakcija

KOMISIJAS ZIŅOJUMS

pamatojoties uz 20. pantu Padomes 2005. gada 24. februāra Pamatlēmumā 2005/214/TI par savstarpējas atzīšanas principa piemērošanu attiecībā uz finansiālām sankcijām

KOMISIJAS ZIŅOJUMS

pamatojoties uz 20. pantu Padomes 2005. gada 24. februāra Pamatlēmumā 2005/214/TI par savstarpējas atzīšanas principa piemērošanu attiecībā uz finansiālām sankcijām

1. IEVADS

1.1. Pamatinformācija

Pamatlēmums 2005/214/TI piemēro savstarpējas atzīšanas principu attiecībā uz finansiālām sankcijām, ko uzliek tiesu vai administratīvas iestādes, lai veicinātu šādu sankciju izpildi dalībvalstī, kas nav tā valsts, kurā sankcijas ir uzliktas. Eiropas Savienības Padome 2000. gada 29. novembrī saskaņā ar Tamperes secinājumiem vienojās, ka šāda dokumenta pieņemšanai ir jāpiešķir prioritāte pasākumu programmā, lai īstenotu savstarpējas atzīšanas principu lēmumiem kriminālliet ās.

Pamatlēmums attiecas uz visiem nodarījumiem, par kuriem var piemērot finansiālas sankcijas. Attiecībā uz 39 pamatlēmumā uzskaitītiem nodarījumiem ir atceltas dubultās sodāmības pārbaudes.

1.2. Dalībvalstu paziņojumi

Līdz 2008. gada oktobrim Komisija bija saņēmusi paziņojumus par pamatlēmuma noteikumu transponēšanu valsts tiesību aktos no šādām vienpadsmit dalībvalstīm: Čehijas[1], Dānijas, Igaunijas, Somijas, Francijas, Ungārijas, Lietuvas, Latvijas, Nīderlandes un Slovēnijas[2]. No šādām sešpadsmit dalībvalstīm nav saņemts paziņojums: Beļģijas, Bulgārijas, Kipras, Vācijas, Grieķijas, Spānijas, Īrijas, Itālijas, Luksemburgas, Maltas, Polijas, Rumānijas, Zviedrijas, Slovākijas un Apvienotās Karalistes.

1.3. Metode un novērtēšanas kritēriji

Pamatlēmuma 20. pantā ir paredzēts, ka Komisija sagatavo rakstisku ziņojumu par dalībvalstu veiktajiem pasākumiem, lai līdz 2007. gada 22. martam panāktu atbilstību šā pamatlēmuma prasībām. Tā kā minētā ziņojuma sagatavošana aizkavējās, pamatlēmumā noteiktajā sākotnējā termiņā saņemto paziņojumu skaits bija mazs.

Pēc sava rakstura pamatlēmumi ir saistoši dalībvalstīm attiecībā uz sasniedzamo rezultātu, bet ļauj šo valstu iestādēm izvēlēties to īstenošanas formu un metodes (kritēriji ir šādi: skaidrība, juridiskā noteiktība, efektivitāte). Pamatlēmumiem nav tiešas iedarbības. Tomēr atbilstīgas interpretācijas princips ir saistošs attiecībā uz pamatlēmumiem, ko pieņem Līguma par Eiropas Savienību VI sadaļas kontekstā[3]. Tā kā Komisija nav pilnvarota uzsākt pārkāpumu procedūras pret dalībvalsti, kuru apsūdz par to, ka tā nav veikusi vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu atbilstību saskaņā ar trešo pīlāru pieņemtajam Padomes pamatlēmumam, šā ziņojuma raksturs un mērķis aprobežojas ar vienpadsmit iepriekšminēto dalībvalstu transponēšanas pasākumu novērtējumu.

---

1 Saņemts no ES Padomes Ģenerālsekretariāta.

2 *idem*

3 Eiropas Tiesas spriedums, *Pupino*, Lieta 105/03 (2005. gada 16. jūnijs), OV C 193, 6.8.2005., 3. lpp.

2. NOVĒRTĒJUMS

1. pants. Definīcijas

1. pantā ir definēti tādi termini kā „lēmums”, „finansiāla sankcija”, „izdevēja valsts” un „izpildes valsts”.

Čehija, Ungārija un Nīderlande ir iekļāvušas visus šos terminus, bet vairums dalībvalstu (Austrija, Dānija, Igaunija, Somija, Francija un Slovēnija) ir transponējušas tikai „lēmuma” un „finansiālas sankcijas” definīciju. Lietuva un Latvija ir transponējušas tikai „finansiālas sankcijas” definīciju. Vairākos likumos, kuros veikta transponēšana, nav noteikumu par noteiktiem šo definīciju elementiem. Galvenais ir juridisku personu atbildības neatzīšana Čehijas tiesību aktos[4].

2. pants. Kompetento iestāžu noteikšana

Saskaņā ar šo pantu dalībvalstīm ir jāpaziņo Padomes Ģenerālsekretariātam un Komisijai, kuras valsts iestādes ir kompetentas saskaņā ar pamatlēmumu. Katra dalībvalsts var, ja tas ir vajadzīgs tās iekšējās sistēmas organizācijas dēļ, izraudzīties vienu vai vairākas centrālās iestādes, kas ir atbildīgas par lēmumu administratīvu pārsūtīšanu un saņemšanu un palīdzības sniegšanu kompetentajām iestādēm.

Dažās dalībvalstīs iestādes, kas kompetentas izdot vai izpildīt lēmumus, ir valstu tiesas (Austrija, Čehija, Ungārija, Lietuva, Latvija un Slovēnija). Citās dalībvalstīs kā izdevēja un izpildiestāde ir noteikta centrālā iestāde. Tā tas ir Dānijas un Igaunijas (Tieslietu ministrija), un Nīderlandes gadījumā (valsts prokurors, kas atrodas *Leeuwarden*). Francijā kompetentā iestāde attiecībā uz lēmumu izdošanu ir prokuratūra un attiecībā uz to izpildi – prokurori.

Centrālā iestāde dokumentu pārsūtīšanai ir noteikta Čehijā, Ungārijā, Lietuvā, Latvijā un Slovēnijā (Tieslietu ministrija).

Somija kā kompetento iestādi saskaņā ar 2. punktu ir noteikusi Juridiskās reģistrācijas centru.

3. pants. Pamattiesības

Saskaņā ar 3. pantu šis pamatlēmums negroza pienākumu ievērot pamattiesības un tiesību pamatprincipus, kas noteikti Līguma 6. pantā.

Saskaņā ar vairāku dalībvalstu apgalvojumiem šo pantu nav nepieciešams transponēt (Dānija, Francija, Nīderlande). Austrija un Ungārija to ieviesa kā obligātu pamatojumu izpildes atteikumam. Dažas dalībvalstis šajā sakarībā ir atsaukušās uz valsts tiesību aktiem (Lietuva, Slovēnija). Somija šo noteikumu transponēja, nosakot pamatojumu atteikumam izpildīt lēmumu, ja ir pietiekams pamats aizdomām, ka procesā, kura rezultātā ir pieņemts lēmums, ir pārkāptas taisnīgas tiesas garantijas.

4. pants. Lēmumu pārsūtīšana un vēršanās pie centrālās iestādes

---

[4] Līdz šim nav saņemta deklarācija, pamatojoties uz 20. panta 2. punkta b) apakšpunktu, saistībā ar noteikumu par juridisku personu atbildību piemērošanas ierobežošanu uz pieciem gadiem no pamatlēmuma spēkā stāšanās dienas.

Saskaņā ar šo pantu attiecīgo lēmumu kopā ar apliecību var nosūtīt tās dalībvalsts kompetentajām iestādēm, kurā fiziskai vai juridiskai personai, pret kuru ir pieņemts lēmums, ir īpašums vai ienākumi, kurā tai ir pastāvīgā dzīvesvieta vai, juridiskas personas gadījumā, juridiskā adrese. Dokumentu nosūtīšana notiek tieši starp kompetentām iestādēm.

Čehija, Somija, Ungārija, Lietuva, Latvija un Nīderlande savos īstenošanas tiesību aktos ir transponējušas visus 4. panta elementus. Austrija, Dānija, Francija un Slovēnija šo noteikumu ir īstenojušas tikai daļēji.

Igaunijā sankciju var izpildīt attiecībā uz personām, kuras ir izdevējas dalībvalsts pilsoņi vai pastāvīgie iedzīvotāji, kā arī attiecībā uz personām, kuras uzturas attiecīgās dalībvalsts teritorijā bet netiks izraidītas, un arī attiecībā uz juridiskām personām, kuras ir reģistrētas izpildes dalībvalsts teritorijā.

5. pants. Piemērošanas joma

Šajā pantā ir sniegts to nodarījumu saraksts, kas ir pamats lēmumu atzīšanai un izpildei, nepārbaudot dubulto sodāmību, ja šie nodarījumi ir sodāmi izdevējā dalībvalstī. Visiem pārējiem nodarījumiem izpildes dalībvalsts var piemērot šādu pārbaudi. Šis saraksts ietver 32 nodarījumus, kas jau ir uzskaitīti citos pamatlēmumos (piemēram, par Eiropas apcietināšanas orderi), un vēl dažus, proti:

- rīcība, kas ir ceļu satiksmes noteikumu pārkāpums, tostarp tādu noteikumu neievērošana, kuri attiecas uz braukšanas un atpūtas laikposmiem un bīstamām precēm,
- preču kontrabanda,
- intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumi,
- draudi un vardarbība pret cilvēkiem, jo īpaši vardarbība sporta pasākumos,
- zaudējumu noziedzīga nodarīšana,
- zādzība,
- nodarījumi, kurus konstatējusi izdevēja valsts un uz kuriem attiecas īstenošanas pienākumi, kas izriet no instrumentiem, kuri pieņemti saskaņā ar EK līgumu vai ES līguma VI sadaļu.

Austrija, Dānija, Igaunija, Somija, Francija, Ungārija, Lietuva un Nīderlande ir ieviesušas šo sarakstu. Čehijas, Latvijas un Slovēnijas gadījumā daļa no saraksta nebija pievienota.

6. pants. Lēmumu atzīšana un izpilde

Saskaņā ar 6. pantu attiecīgo lēmumu atzīst, nepieprasot nekādas papildu formalitātes, un tūlīt veic visus tā izpildei vajadzīgos pasākumus.

Šo noteikumu ir īstenojušas Čehija, Dānija, Somija, Francija, Latvija un Nīderlande. Daļēji transponējusi šo noteikumu ir Austrija, Igaunija, Ungārija, Lietuva un Slovēnija. Dalībvalstis kopumā nav norādījušas izpildes termiņu.

7. pants. Neatzīšanas un neizpildīšanas iemesli

Pamatlēmuma 7. pantā ir paredzēti vairāki iemesli, kas var būt neatzīšanas un neizpildīšanas pamatā. Visi šajā pantā izklāstītie iemesli ir neobligāti.

Tie ir šādi:

- apliecība nav uzrādīta, ir nepilnīga vai acīm redzami neatbilst lēmumam (kā neobligātu transponējušas Somija, Francija un Ungārija; kā obligātu transponējušas Austrija, Čehija, Dānija, Lietuva, Latvija, Nīderlande un Slovēnija; Igaunija transponējusi kā daļēji obligātu, daļēji neobligātu);

- *ne bis in idem* (kā neobligātu transponējušas Dānija un Somija; kā obligātu transponējušas Austrija, Čehija, Igaunija, Francija, Ungārija, Lietuva, Latvija, Nīderlande un Slovēnija);

- dubultās sodāmības princips (kā neobligātu transponējušas Dānija un Somija; kā obligātu transponējušas Austrija, Čehija, Igaunija, Francija, Ungārija, Lietuva, Latvija, Nīderlande un Slovēnija);

- izpildei ir iestājies noilgums (kā neobligātu transponējušas Dānija un Somija; kā obligātu transponējušas Austrija, Čehija, Igaunija, Francija, Ungārija, Lietuva, Latvija, Nīderlande un Slovēnija);

- teritorialitātes princips (kā neobligātu transponējušas un Somija, Francija, Ungārija un Nīderlande; kā obligātu transponējušas Austrija, Čehija, Dānija, Latvija un Slovēnija; nav transponējušas Igaunija un Lietuva);

- imunitāte (kā neobligātu transponējusi Somija; kā obligātu transponējušas Austrija, Čehija, Dānija, Francija, Ungārija, Lietuva, Latvija, Nīderlande un Slovēnija);

- kriminālatbildības vecums (kā neobligātu transponējusi Somija; kā obligātu transponējušas Austrija, Čehija, Dānija, Igaunija, Francija, Ungārija, Lietuva, Latvija, Nīderlande un Slovēnija);

- lietā iesaistītās personas tiesības (kā neobligātu transponējusi Somija; kā obligātu transponējušas Austrija, Čehija, Dānija, Igaunija, Francija, Lietuva, Latvija, Nīderlande un Slovēnija; nav transponējusi Ungārija);

- sankcija ir mazāka par EUR 70 (kā neobligātu transponējušas Somija, Francija un Nīderlande; kā obligātu transponējušas Austrija, Čehija un Igaunija (1000 kronu), Dānija, Ungārija, Lietuva, Latvija un Slovēnija).

Papildu iemesli, ko noteikušas sešas dalībvalstis

- Saskaņā ar Čehijas paziņojumu, tā kā tās tiesību aktos nav atzīta juridisku personu atbildība, tiks atteikta pieprasījumu izpilde attiecībā uz tām[5].

[5] Līdz šim nav saņemta deklarācija, pamatojoties uz 20. panta 2. punkta b) apakšpunktu, saistībā ar noteikumu par juridisku personu atbildību piemērošanas ierobežošanu uz pieciem gadiem no pamatlēmuma spēkā stāšanās dienas.

- Igaunijas minētie papildu iemesli: tiesas lēmums, ja tas nav stājies spēkā; lēmums, ko pieņēmusi tiesa, kuru neuzskata par neatkarīgu (Igaunija nošķir savu pilsoņu lietas un citu ES pilsoņu lietas).

- Somija ir pievienojusi šādu papildu obligāto iemeslu: ja ir pietiekams pamats aizdomām, ka procesā, kura rezultātā ir pieņemts lēmums, ir pārkāptas taisnīgas tiesas garantijas.

- Ungārija ir minējusi vairākus papildu obligātos iemeslus: noziedzīgais nodarījums, kas ir dalībvalsts lēmuma pamatā, ietilpst Ungārijas jurisdikcijā (Kriminālkodeksa 3. un 4. pants); uz noziedzīgo nodarījumu attiecas amnestija saskaņā ar Ungārijas tiesību aktiem. Citi apstākļi ir tad, ja kopš citas valsts lēmuma stāšanās spēkā ir pagājis gads un ierobežošanas periods ir jau pagājis. Tas nav šķērslis īstenot izpildi, kas sākusies ierobežošanas periodā.

- Latvija ir pievienojusi šādus obligātos iemeslus: ir iemesls domāt, ka sankcija ir uzlikta, lai personu sodītu tās rases, ticības, etniskās izcelsmes, dzimuma vai politisko uzskatu dēļ, un arī gadījumi, kad lēmumu Latvijā nav iespējams izpildīt.

- Slovēnija ir pievienojusi divus papildu iemeslus: ir iemesls domāt, ka sankcija ir uzlikta, lai personu sodītu tās rases, dzimuma, politisko vai reliģisko uzskatu dēļ, un gadījumos, kad lēmuma izpilde būtu pretrunā Slovēnijas konstitūcijai.

8. pants. Maksājamās summas noteikšana

Šis pants attiecas uz situāciju, kad lēmumā minētie nodarījumi nav tikuši veikti izdevējas dalībvalsts teritorijā. Šādā gadījumā izpildes valsts var nolemt piedzenamās sankcijas summu samazināt līdz maksimāli pieļaujamai summai, kas paredzēta attiecībā uz tāda paša veida nodarījumiem izpildes valsts tiesību aktos, ja šie nodarījumi ir izpildes valsts jurisdikcijā. Izpildes valsts kompetentā iestāde vajadzības gadījumā sankcijas summu konvertē izpildes valsts valūtā, piemērojot valūtas maiņas kursu, kas bijis spēkā laikā, kad sankcija uzlikta.

Austrija, Čehija, Dānija, Somija, Francija, Ungārija, Lietuva un Nīderlande ir ieviesušas šo noteikumu. Igaunija to nav ieviesusi. Latvija ir minējusi tikai valūtas konvertēšanu.

9. pants. Tiesību akti, kas reglamentē izpildi

Saskaņā ar 9. pantu, šā lēmuma izpildi reglamentē izpildes valsts tiesību akti tādā pašā veidā, kā tie reglamentē izpildes valsts uzliktas finansiālas sankcijas. Gadījumos, kad sankcija ir pilnībā vai daļēji samaksāta, to atskaita pilnā apjomā no summas, kas jāmaksā izpildes valstī.

Jebkurā gadījumā finansiālu sankciju, kas uzlikta juridiskai personai, izpilda, pat ja izpildes valsts neatzīst juridisku personu kriminālatbildības principu.

Austrija, Somija, Francija, Nīderlande un Slovēnija ir ieviesušas šo pantu. Dānija, Igaunija, Ungārija, Lietuva un Latvija to ir izdarījušas daļēji.

Šis pants daļēji īstenots ir tādēļ, ka nav transponēts 3. punkts par juridiskām personām. Dažas dalībvalstis šajā sakarībā ir atsaukušās uz valsts tiesību aktiem (Austrija, Francija un Nīderlande). Čehijas tiesību aktos nav atzīta juridisku personu atbildība[6].

10. pants. Ieslodzījums vai cita alternatīva sankcija, aizstājot neatgūstamu finansiālu sankciju

Ja nav iespējams pilnīgi vai daļēji izpildīt kādu lēmumu, izpildes valsts var piemērot alternatīvas sankcijas, tostarp brīvības atņemšanu, ja tās tiesību akti to atļauj šādos gadījumos un ja izdevēja valsts ir pieļāvusi šādu alternatīvu sankciju piemērošanu 4. pantā minētajā apliecībā. Alternatīvās sankcijas smagumu nosaka saskaņā ar izpildes valsts tiesību aktiem, bet tas nepārsniedz jebkuru maksimāli pieļaujamo līmeni, kas norādīts izdevējas valsts nosūtītajā apliecībā.

Šo noteikumu ir transponējušas Austrija, Čehija, Ungārija, Lietuva un Slovēnija. Latvijas gadījumā daži noteikumi nav pievienoti. Igaunija ir paredzējusi, ka finansiālo sankciju var pārvērst ieslodzījumā vai sabiedriskā darbā.

Dažas dalībvalstis apgalvoja, ka saskaņā ar to tiesību sistēmu nav iespējams piemērot alternatīvas sankcijas ne to teritorijā, ne ārvalstīs (Somija, Francija), vai arī tās nav iespējams piemērot tikai to teritorijā (Dānija). Nīderlande ir transponējusi šo noteikumu. Nīderlandes tiesnesis var atļaut piemērot ieslodzījumu šādos apstākļos: kompetentā iestāde, kas uzlikusi finansiālo sankciju, savā lēmumā ir arī norādījusi, ka sankcijas neizpildes gadījumā ir iespējams ieslodzījums; notiesātā persona nemaksā finansiālo sankciju, un nav cita veida, kā izpildīt šo sankciju; un izdevēja iestāde ir piekritusi ieslodzījumam kā iespējamai finansiālās sankcijas alternatīvai.

11. pants. Amnestija, apžēlošana, sprieduma pārskatīšana

Saskaņā ar šo pantu amnestiju un apžēlošanu var piešķirt izdevēja valsts, kā arī izpildes valsts, bet tikai izdevēja valsts var lemt attiecībā uz lūgumu pārskatīt lēmumu.

Dažas dalībvalstis ieviesa šo pantu (Somija un Nīderlande). Čehijas un Dānijas īstenošanas noteikumi attiecas tikai uz apžēlošanas piešķiršanu to teritorijā. Lietuva ir transponējusi šo noteikumu attiecībā uz amnestiju un apžēlošanu, bet nav izdarījusi atsauci uz pārskatīšanu. Saskaņā ar Igaunijas tiesību aktiem amnestiju, apžēlošanu un lēmuma pārskatīšanu veic izdevējā valstī. Latvija ir minējusi situāciju, kurā izdevējas dalībvalstī pieņemts lēmums par amnestiju un apžēlošanu ir saistošs Latvijai. Austrija un Slovēnija ir transponējušas noteikumu saistībā ar amnestiju un apžēlošanu kā obligātu atteikuma iemeslu (turklāt Slovēnija ir šajā sakarā atsaukusies uz valsts tiesību aktiem). Attiecībā uz pārskatīšanu Austrija ir deklarējusi, ka šis noteikums nav jātransponē.

Ungārija nav transponējusi šo pantu. To nav transponējusi arī Francija, bet tā ir izdarījusi atsauci uz valsts tiesību aktos esošiem noteikumiem.

12. pants. Izpildes izbeigšana

---

[6] Līdz šim nav saņemta deklarācija, pamatojoties uz 20. panta 2. punkta b) apakšpunktu, saistībā ar noteikumu par juridisku personu atbildību piemērošanas ierobežošanu uz pieciem gadiem no pamatlēmuma spēkā stāšanās dienas.

Saskaņā ar šo pantu ir nekavējoties jāinformē izpildes valsts kompetentā iestāde par jebkuru lēmumu vai pasākumu, sakarā ar kuru lēmums vairs nav izpildāms vai to atsauc no izpildes valsts jebkura cita iemesla dēļ. Šādas informācijas rezultātā izpildes valsts pienākums ir izbeigt lēmuma izpildi.

Austrija, Čehija, Dānija, Somija, Francija, Ungārija, Lietuva, Latvija un Nīderlande ir pilnībā transponējušas šo noteikumu. Igaunija nav ieviesusi šo pantu.

13. pants. Naudas līdzekļu uzkrājums sakarā ar lēmumu izpildi

Šajā pantā paredzēts, ka naudas līdzekļi, kas iegūti sakarā ar lēmuma izpildi, paliek izpildes valsts īpašumā, ja vien nav citas vienošanās, jo īpaši gadījumos, kad ir cietušie, kuri nav civilprasītāji tiesvedībā.

Šo pantu ir ieviesušas Austrija, Čehija, Dānija, Somija, Francija, Ungārija, Lietuva, Nīderlande un Slovēnija. Igaunija un Latvija šo noteikumu nav ieviesušas.

14. pants. Informācija no izpildes valsts

Saskaņā ar šo pantu izpildes valsts kompetentā iestāde tūlīt informē izdevējas valsts kompetento iestādi par lēmumiem, kas pieņemti saistībā ar atzīšanu vai izpildi.

Austrija, Čehija, Somija, Ungārija, Lietuva, Latvija, Nīderlande un Slovēnija ir ieviesušas šo pantu. Francija šo pantu ir ieviesusi, izņemot par sankcijas pārvēršanu alternatīvā sankcijā, kas nav noteikta Francijas tiesību aktos.

Igaunija nav ieviesusi šo noteikumu. Dānija paziņoja, ka šis noteikums nav jātransponē.

15. pants. Lēmuma pārsūtīšanas sekas

Šis pants attiecas uz gadījumiem, kad izdevēja valsts izņēmuma kārtā var veikt izpildi.

Visas dalībvalstis, kuras atsūtījušas paziņojumus, ir ieviesušas šo pantu, izņemot Igauniju.

16. pants. Valodas

16. pantā ir paredzēts, ka apliecība ir jāiztulko izpildes valsts oficiālajā valodā vai vienā no tās oficiālajām valodām. Tomēr ikviena dalībvalsts var jebkurā laikā deklarēt, ka tā pieņems tulkojumu vienā vai vairākās citās oficiālajās valodās.

Vairākums dalībvalstu pieprasa tulkojumu savā oficiālajā valodā (Austrija, Čehija, Dānija, Francija un Ungārija). Citas papildus pieņems tulkojumu angļu valodā (Igaunija, Lietuva, Latvija, Nīderlande un Slovēnija). Somija pieņems apliecības somu, zviedru vai angļu valodā, vai citās valodās, ja nav šķēršļu apliecības apstiprināšanai.

17. pants. Izmaksas

Šajā pantā noteikts, ka dalībvalstis nepieprasa viena otrai segt izmaksas, kas radušās sakarā ar šā pamatlēmuma piemērošanu. Austrija, Čehija, Somija, Nīderlande un Slovēnija ir ieviesušas šo pantu. Igaunija, Ungārija un Latvija to nav ieviesušas. Dānija, Francija un Lietuva paziņoja, ka šis noteikums nav jātransponē.

3. SECINĀJUMI

Šajā posmā nav iespējams pilnībā izvērtēt pakāpi, kādā Eiropas Savienības dalībvalstu tiesību aktos ir ieviests Padomes 2005. gada 24. februāra Pamatlēmums 2005/214/TI. Transponēšana nav apmierinoša, jo paziņojumus sniegušas tikai vienpadsmit dalībvalstis.

Valstu īstenošanas noteikumi kopumā atbilst pamatlēmumam, jo īpaši attiecībā uz vissvarīgākajiem jautājumiem, piemēram, uz dubultās sodāmības pārbaužu atcelšanu un lēmumu atzīšanu bez papildu formalitātēm. Diemžēl atzīšanas vai izpildes atteikuma iemeslu analīze vēlreiz pierādīja, ka, lai gan gandrīz visas dalībvalstis tos transponējušas, tie galvenokārt tika ieviesti kā obligāti iemesli. Turklāt tika pievienoti daži papildu iemesli. Šāda prakse viennozīmīgi neatbilst pamatlēmumam.

Komisija aicina visas dalībvalstis izskatīt šo ziņojumu un izmantot izdevību sniegt Komisijai un Padomes sekretariātam visas attiecīgās papildu ziņas, lai izpildītu saistības, ko tām paredz pamatlēmuma 20. pants. Turklāt Komisija aicina tās dalībvalstis, kas ir ziņojušas, ka tās gatavo attiecīgus tiesību aktus, iespējami drīz īstenot un paziņot šos valsts pasākumus.